

φυσικό χρωμα απλώθηκε στο δωμάτιο. Ήταν τὸ χρωμα ποὺ ἄφινε τὸ βρεμμένο χῶμα.

Ἔκλεισα τὸ παράθυρο καὶ κοιμήθηκα ἤσυχα μέχρι τὸ πρωτῆ.

26 Ὀκτωβρίου

Τὸ σούρουπο, ἄκουσα μιὰ καμπάνα ποὺ χτύπαγε. Τότε θυμήθηκα πὺς εἶν' ἐκκλησοῶν κοντὰ μας, ὁ Ἀγιάννης. Ἔχω καιρὸ νὰ βγῶ ὄξω ἀπ' τὰ σύνορά μου καὶ βέλησα νὰ πάω στὴν ἐκκλησιὰ τώρα γιὰ περίπατο.

Εἶδοποίησα τὴ γρηά, κατέβηκα, σφυρίζοντας, τὴ σκάλα καὶ βγήκα ἔξω. Τὸ μονοπάτι ποὺ τραβάει κανεὶς γιὰ νὰ πάη πάνω στὸν Ἀγιάννη εἶναι γιομμᾶτο πέτρες ἀγκαθερές. Ἄδιάφορο. Ἐγὼ ἀνέβαινα τὸ δρομάκι μ' εὐθυμία. Οἱ ἄγριοι θάμνοι ποῦταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ δρόμο μου, μ' ἔκρυβαν ὡς τὴ μέση. . .

Ἔφτασα στὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὸ «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλο σου». Μέσα στὴν ἐκκλησιὰ ἦσαν τελεῖωσε ἕνας κοντὸς παπᾶς, κι' ἕνας ξερακιανὸς ψάλτης.

Σὰν τελείωσε ἡ ἐκκλησιὰ, τοὺς χαιρέτισα, μ' ἔχαιρέτισαν καὶ κατεβήκαμε μαζὺ κι' οἱ τρεῖς τὸ μονοπάτι. Μοῦ εἶπαν ὅτι κάθονται στ' ἀντικρυνὸ χωριό, ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὰ πολλὰ πλατάνια.

Στὸ σταυροδρόμι χωριστήκαμε καὶ συμφωνήσαμε νὰ συνανηθοῦμε τὴν Κυριακὴ πάλι στὴν ἐκκλησιὰ.

(Συνεχίζεται)

7

ΕΚΘΕΣΙΣ 6η

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΘΕΜΑ»

(Μαθητικὸ τετράδιο)

α' διήγημα :

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Πέρα, μακρὰ ἀπ' τὴν πόλη ἴσα μ' ἐνάμισο χιλιόμετρο, κοντὰ-κοντὰ στὴ θάλασσα, εἶναι χτισμένο ἕνα κάτασπρο σπίτι, τὸ σπίτι μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα. Τὸ καλοκαῖρι, ὅταν ὁ ἥλιος καίει τὴ γῆ, αὐτὸ δροσιζεται ἀπ' τὸν ἀέρα τοῦ μπᾶτη. Βλέπει, τότε, κανεὶς, τὸ μεσημέρι τίς ὄρφανές ποὺ κάθονται στὴν ταράτσα καὶ ρουφᾶνε τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας. Τὸν ρουφᾶνε μ' εὐχαρίστηση ὥσπου ἔρχεται τ' ἀπόγιομα, ἐπειτα ὁ ἥλιος γέρνει κι' ἡ ὄρφανές πᾶνε ἤσυχα νὰ κοιμηθοῦν. Τὰ φύτα σβύγουν· μὰ μέσα στὴν αἴθουσα, κινοῦνται ἀκόμα πολλές σὰ νὰ βλέπεις φαντάσματα. . . Εἶναι ἡ ὄρφανές μὲ τίς λευκές φορεσιές τους.

Τὴν ἄλλη μέρα, πάλι τὸ ἴδιο, καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τὴν ἄλλη. Κι ἔρχεται κάποτε τὸ φθινόπωρο. Τότε ἡ θάλασσα ἀντριεύει. Τὰ κύματα λίγο-λίγο φουσκώνουν, πετάνονται, πηδᾶν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ τέλος χτυπᾶν στὰ βράχια κι' ἀφίουν ἕνα ρόγχο. . . Κι ὁ ρόγχος αὐτὸς ἀκούγεται μακρὰ. . .

Τὰ δέντρα, μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα, λυγίζουν ἀπ' τὸν ἀέρα, ἐνώγονται τῶνα μὲ τᾶλλο κι' ἀφίουν ἕνα μονότονο τραγοῦδι. Ἐνα θρόισμα. Ἡ ὄρφανές τότε, μαζεύονται μέσα στὶς μεγάλες κάμαρες καὶ δουλεύουν. Ἄλλες κάνουν γυμναστικὴ κάτω στὴν αὐλή. Ὁ ἀέρας πέρνει τίς φωνές τῆς γυνάστριας καὶ τίς πᾶει μακρὰ ὥσπου ἡ φωνὴ νὰ σβύσουν. . . Ἡ μαθήτρις, ἡ ὄρφανές, ἐκτελοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὰ παραγγέλματα.

"Άλλες, καθισμένες πίσω απ' τις ψηλές ντζαμαρίες, κυττάζουν πέρα στο πέλαγος, τὰ καράβια πού κινδυνεύουν.

—Θεέ μου! ἀκούγεται ξάφνου μιὰ φωνή, σώστο!

"Αραγε θ' ἀκούση ὁ θεὸς τὴ δέηση τῆς ὄρφανῆς; θὰ σώση τὸ τρικυμισμένο καράβι;

☆

"Ἔτσι περνάει καὶ τὸ φθινόπωρο, ἔρχεται ὁ χειμῶνας κι' ὕστερα ἡ ἀνοιξι...

Πέρασα χθὲς ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ κόκκινα παράθυρα. "Ὅλες ἡ ὄρφανές εἶχαν βγεί έξω γιὰ τὸν ἥλιο. Μὰ μιὰ ἀπ' ὅλες μούκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωση. Καθόταν κοντὰ στὰ κάγγελα τῆς μάντρας, κρατῶντας μιὰ μαργαρίτα στὸ χέρι καὶ κύτταξε λυπημένη κατὰ τὴ θάλασσα.

"Ὅταν τὴν κύτταξα στὰ μάτια, εἶδα πὼς ἔνα δάκρυ τῆς κύλησε. Ντράπηκε πού τὴν εἶδα. Κατέβασε τὸ ξανθὸ κεφάλι κι' ἔφυγε.

β' ποίημα :

Ο ΣΤΑΧΤΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Γιὰ μᾶς, ὁ ἐρημικὸς ὁ δρόμος πιά θὰ σβύση. "Ὁ δρόμος μὲ τὶς πιπεριές καὶ τὰ εὐκάλυπτα πούχε στὸ πλάι τ' Ἀγγλικανικὸ τὸ παρεκλήσι. Τότε πού πηγαίναμε ἦταν φθινόπωρο· θυμᾶσαι; Καὶ μᾶς τραβοῦσε κατακειθε ὁ τρελλοβορηᾶς. "Ὁ οὐρανὸς μᾶς φαινόταν ὕμορφος μὲ τὰ σύννεφα· λυπᾶσαι;

Φίλε, ὁ δρόμος μὲ τὶς πιπεριές πού πήγαινε στὴ θάλασσα πλάι καὶ πού κατᾶληγε στὸ γαλάζιο μῦλο μὲ τὸν ποταμὸ ἔληξε τούτη τὴν περίοδο γιὰ μᾶς κι' ἡ ἀνάσα μας πάει...

Γιατὶ ὁ ἥλιος κáιει ζεστός καὶ πυρῶνει τῶν πιπεριῶν τὰ φύλλα. Ἡ θάλασσα κοχλάζει καὶ μᾶς εἶναι κουραστικὸς ὁ κόχλος τῆς. Φίλε, ἔπαψε τῶν σταχτιῶν δεντριῶν ἡ ἀνατριχίλα...

Τὶ τὰ θές; Ἐπόψε θρήνησα τὸ χαμὸ μᾶς ἀπόλαυσης...

27-2-43

γ' ἐπιγράμματα :

1

"Ὁ νέος φοιτητὴς πού ἔβηχεν ἀργὰ τὸ θράδυ μελάγχολα σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖο του ἔσβυσε ξαφνικά τὸ φῶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι χτύπησε τρεῖς φορές στὸν τοῖχο τὸ κρανίο του.

2

"Ὁ ἄνθρωπος πού ῥχόταν ἀπ' τὰ ξένα γιὰ νάῖδει τοὺς γονιοὺς πού ἀποθύμησε σὰν ἦρθε δῶ, δὲν εὑρηκε κανένα. Ἐμάντρωσε τὸ μνήμα κι' ἀποδήμησε...

3

Τὰ ἄλογα καλπάζοντας ἐφύγαγε γι' ἄλλου ἀφίνοντας ξοπίσω τους μιὰ σκόνη.